

ISPRÁVNICIA SI NATURA

Prietenul meu drag, biserica adventistá este rámásita despre care Dumnezeu a vorbit în Apocalipsa 14, 6-7. Voi citi aceste versete; este un text traditional în bisericia noastră:

„Si am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul creului, cu o Evanghelie vesnicá, pentru ca s-o vestească locuitorilor pámântului, oricáruí neam, oricárei semintii si oricáruí norod. El zicea cu glas tare; ,Temeti-vá de Dumnezeu si dati-I slavá, cáci a venti ceasul judecátii Lui; si închinati-vá Celui ce a făcut cerul si pámântul, marea si izvoarele apelor!’”

As vrea sá ne gândim un moment la ceea ce spune textul acesta. Ioan, autorul Apocalipsei relatează aici 3 elemente: ceasul judecátii, închinarea la adeváratul Dumnezeu si Creatiunea. Aceasta face parte din ultimul mesaj pe care Dumnezeu Îl are pentru lume. Si anume, toată omenirea sá stie cá Dumnezeu este Creatorul si cá nu existá altul. Dar parte din această cunoastere este, nu doar închinarea, ci si îngrijirea naturii pe care El a creat-o. De ce? Pentru cá asa a fost de la început. După ce a creat omul, Dumnezeu l-a făcut responsabil de îngrijirea naturii.

Geneza 1:26: *„Apoi Dumnezeu a zis: ,Sá facem om după chipul Nostru, după asemánarea Noastrá; el sá stápnéască peste pestii mării, peste pásárilor cerului, peste vite, peste tot pámântul si peste toate târâtoarele care se miscá pe pámânt.’”*

As vrea sá ne gândim putin la cuvântul „stápnire”, Dumnezeu i-a dat lui Adam stápnire. În ebraicá cuvântul *stápnire* vine de la aceeași rádáciná ca si cuvântul *Elohim*, care este un termen generic pentru Dumnezeu. Asadar Dumnezeu are stápnire peste ceruri si peste pámânt, în sensul de Protector, cel care protejează, cel care veghează, după cum am mai văzut într-un studiu anterior.

Asa cá atunci când Dumnezeu l-a dat omului stápnire peste animale l-a făcut responsabil de îngrijirea lor, nu de exploatarea sau nimicirea animalelor fără scrupule.

Dar din nefericire, după intrarea pácatului în lume, omul nu a mai văzut natura ca fiind un dar valoros pe care Dumnezeu i l-a încredintat ci a exploatat-o fără milá. În ziua de astázi omul, nu stápneste cu responsabilitate ci cu violentá si egoism. Iar acest fel de stápnire este periculoasă si aduce consecinte triste. Natura si-a pierdut semnificatia pentru omul modern, care a ajuns sá creadá cá este de unicá folosintá. Si consecinta tristá a acestui fapt este cá natura s-a revoltat si a devenit cruntá cu cel care ar trebui sá fie protectorul ei. În final cel care suferá este omul.

Sá trecem la a doua parte a acestui studiu. Vom citi 2 texte, primul se gáseste în Psalmi 50:10-11:

„Cáci ale Mele sunt toate dobitoacele pádurilor, toate fiarle muntilor cu miile lor. Eu cunosc toate pásárilor de pe munti si tot ce se miscá pe câmp este al Meu.’”

Ce declaratie contundentá face Dumnezeu aici, totul Îi apartine lui: animalele din pádure, pásárilor cerului si pestii din ape. Deci dacá Dumnezeu este Creatorul este si Protectorul, dar EL l-a asezat pe om pe pámânt pentru a fi instrumentul de protejare a naturii lui Dumnezeu. Aceasta este isprávnicia, Dumnezeu îl numeste ambasadorul Sáu, administratorul Sáu. Din toate acestea nimic nu îmi apartine dar El mi le dá cu drept de uzufruct si, în aceas timp, cu doatoria de a proteja si îngriji.

Celáalt text se gáseste în Apocalipsa 4:11

„Vrednic esti Doamne si Dumnezeuul nostru sa primesti slava, cinstea si puterea , caci Tu ai facut toate lucrurile, si prin voia Ta stau in fiinta si au fost facute.”

Aceasta este recunoasterea suprematiei lui Dumnezeu. Această declaratie este făcută de toti locuitorii pământului. Cu diferenta că aici găsim o idee implicită, si anume, nu va îngriji natura decât cel care recunoaste suprematia lui Dumnezeu. În inima persoanei transformată de Cristos, îngrijirea mediului ambient este ceva natural. Este o atitudine de respect față de Suveranul care a creat tot pământul. Asadar, dacă Îl scoti pe Dumnezeu din viata ta, orice încercare de a îngriji natura va fi inutilă. Legile date de guverne vor fi încălcate de delincventi si aceasta va contribui la înmultirea actiunilor delictive. Pentru că doar Dumnezeu, care a creat atât fiinta umană cât si natura, este capabil să îl facă pe om să trăiască fără să agreseze natura.

Ar trebui să îngrijim natura doar pentru că riscăm să nu mai lăsăm nimic pentru nepotii nostrii? Sau pentru că natura este Dumnezeu? Care este motivatia corecta? Pentru că Dumnezeu a creat tot si ne-a făcut responsabili de îngrijirea ei? Sunt câteva întrebări interesante la care trebuie să te gândești.

Există persoane care îngrijesc natura pentru că natura este Dumnezeu, asa gândesc panteistii. Motivul pentru care îngrijim natura trebuie să fie dragostea si respectul pentru Dumnezeu. Există si pericolul de a cădea în extrema cealaltă: oamenii si animalele au aceleasi drepturi. Stiti cine face această afirmatie? Evolutionistii. Dar ei uită că nu există nedreptate mai mare decât teoria speciilor care sustine că doar cei mai puternici au dreptul la supravietuire.

Dumnezeu este un Dumnezeu al echilibrului. El a creat animalele ca să-i slujească omului dar în același timp, să fie protejate de om. Asadar animalul este animal si omul este om.

Dacă văd un copil si un animal, amândoi murind de foame, si nu am decât o portie de mâncare, pe cine ar trebui să alimentez? Pe animal sau pe copil? Gândește si răspunde!

Vom trece la a treia parte a acestui studiu în care vom vorbi despre Sabat si îngrijirea naturii. Vom citi ce spune porunca a 4 a. Exod 20:8-11

„Adu-ti aminte de ziua de odihna ca s-o sfintesti. Sa lucrezi 6 zile si sa-ti faci lucrul tau. Dar ziua a 7 a este ziua de odihna inchinata Domnului Dumnezeului tau: sa nu faci nici o lucrare in ea, nici tu, nici fiul tau, nici fiica ta, nici robul tau, nici roaba ta, nici vita ta, nici strainul care este in casa ta. Caci in șase zile a facut Domnul cerurile, pamantul si marea, si tot ce este in ele, iar in ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvantat Domnul ziua de odihna si a sfințit-o.”

Să observăm cum face legătura Dumnezeu între tema creatiunii si cea a sabatului. Cine îți spune că ai nevoie să te opresti din munca ta si să-ti îndrepti privirea către Creatorul tău? Dumnezeu! Si de ce face aceasta? Ca să nu uiti că el este Creatorul si ca să îngrijești lucrarea creatiunii. Dumnezeu spune: „adu-ti aminte” adică „să nu uiti”. Dacă nu păzești Sabatul risti să uiti că Eu sunt Creatorul si, în consecință, să nu te mai ocupi de natură.

Păzirea Sabatului pune două conditii în inima ta: prima este convingerea de apartenență. Tu nu esti ca un fulg care dispare dus de vânt, nu! Tu esti fiul lui Dumnezeu, El te-a creat, să nu uiti asta! Cea de-a doua conditie este însusirea responsabilității ca ființă creată. Tu ai fost creat la un nivel superior. David spune că am fost făcuți cu puțin mai jos decât îngerii.

Atunci este nevoie să fi constient de responsabilitatea ta de frate mai mare, să fi inteligent si să îngrijești creaturile inferioare tie.

Acum vom vorbi despre creatiune si despre îngrijirea sánátáti. Aceasta este a 4 a parte a studiului. La creatiune Dumnezeu a stabilit 8 resurse naturale necesare pentru mentinerea sánátáti în stare bună. Imediat dupá ce au iesit din mâinile Creatorului lor, Adam si Eva nu cunoasteau boala, durerea, moartea. Pentru cá toate acestea sunt consecintele pácatului si a neglijentei oamenilor fatá de cele 8 remedii naturale care vin din grádina Edenului.

Cele 8 resurse naturale de sánátate care au fost stabilite la Creatie:

Primul este apa curatá. Se stie cá corpul nostru este alcátuit într-o proportie de 60% din apă si de asemenea se stie cá apa este indispensabilá pentru mentinerea vietii. Pentru buna functionare a organismului este nevoie de apă deoarece orice tesut, sistem, organ funcioneazá pe bazá de lichide. De aceea este recomandat sá consumám cel putin 2 litri de apă pe zi. Si vara chiar mai mult.

Al 2 lea remediu natural este odihna. O rutiná de somn sánátoasá contribuie la îmbunátátirea calitáti vietii. Fiecare celulá din corp are nevoie de odihná suficientá în fiecare zi. Odihna pormoveazá eficienta mentalá si fizicá a corpului, întárinnd apárarea naturalá a organismului. Iar Dumnezeu, în afará de odihna zilnicá, ne-a dat odihna sabatului.

A 3 a sursá de sánátate este exercitiul fizic. Stim cu totii cá exercitiul fizic este necesar dar putini dedicám timp pentru a-l practica chiar dacá stim cá exercitiul fizic este vital penru pástrarea sánátáti. Atunci când facem miscare, inima este mai eficientá deoarece pompeazá mai mult sânge si se înmulteste ritmul respirator care îi permite sângelui sá transporte mai mult oxigen pâná la creier si la toate organele din corp.

A 4 a resursá naturalá de sánátate este lumina soarelui. Soarele este principala sursá de energie. Fárá ea viata nu ar fi posibilá. Soarele este indispensabil pentru organism pentru cá este implicat în productia de vitamina D, necesará pentru absorbtia calciului. Radiatiile solare distrug germenii actionând la fel ca o substantá dezinfectantá. De aceea sunt necesare báile de soare dimineatá la primele ore sau dupá-amiaza la utlimele ore.

Al 5 lea remediu natural este aerul curat. Viata a început prin suflarea pe care i-a dat-o Dumnezeu si terminá cu ultima suflare. De aceea avem nevoie de oxigen ca sá ne mentinem viata.

A 6 a resursá: alimentatia sánátoasá. Acesta este factorul care are cea mai mare influentá asupra sánátáti. Este importantá atát felul de mâncare pe care o consumám dar si când si cum este pregátitá si consumatá. Regimul din Eden este fárá îndoialá regimul ideal pentru mentinerea sánátáti.

Dar lucrurile s-au schimbat de-a lungul istoriei. S-a demonstrat cá regimul din Eden a fost dieta specialá pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru corpul uman pe care El l-a creat. Dumnezeu era expertul în nutritie, El cunostea bien acel corp de aceea i-a prescri acea dietá.

A 7 ea este temperanta. Poate fi definitá ca abstinenta de la tot ceea ce este ráu. Nimic ráu iar ceea ce este bun, cu cumpátare. Nu categoric pentru ceea ce este ráu, dar ceea ce este bun trebuie administrat cu întelepciune.

Si ultima este încrederea în Dumnezeu. Dragul meu, dispozitia mentalá afecteazá în mod negativ functionarea organismului. De exemplu o persoaná pesimistá, care este tot timpul morocánoasá se îmbolnáveste mai mult decât o persoaná care vede lucrurile în mod pozitiv. Majoritatea bolilor fizice își au originea in minte. Bolnavii care își doresc sá se vindece au mai multe posibilitáti sa o facá decât cei care si-au pierdut speranta. De aceea este necesar sá mentinem echilibrul între sánátatea fizicá, mentalá si spiritualá. Pacea pe care Isus o pune în inimá este a 8 a resursá naturalá a vietii.

La încheierea acestui studiu mentionám textul din Iacob 1:17

„orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.”

Orice lucru bun care ni s-a dat pentru a trăi este un dar pretios de la Dumnezeu. El nu se schimbă, nu variază. Dumnezeu de la Creație este același de astăzi. Iar responsabilitatea pe care aștepta să și-o asume Adam și Eva este aceeași pe care așteaptă să ne-o asumăm astăzi. Isprăvnicia sau administrarea vieții nu se referă doar la administrarea banilor. Această temă nu face aluzie doar la zecimi și daruri. În realitate temă centrală a isprăvnicii este folosirea corectă și echilibrată a vieții, a sănătății, a timpului, a resurselor naturale și, de ce nu, chiar și a banilor.

Probabil că cel mai rău lucru pe care i l-a adus păcatul omului este egoismul. După căderea în păcat omul nu mai ține cont decât de el însuși. Se crede centrul universului. La ce ne folosește Dumnezeu? Este mai bine să ne gândim că viața a început cu o explozie cosmică. În felul acesta nu trebuie să dăm socoteală nimănui de viața noastră. Dar cel mai absurd lucru este că omul care îl scoate pe Dumnezeu din viața lui nu este fericit. În vremea de durere și tristețe prin care orice om trece, dacă nu îl are pe Dumnezeu nu știe unde să se îndrepte, nu știe ce să facă.

Ce situație diferită de cea a unui creștin care deasemenea poate trece de multe ori prin valea umbrei morții dar știe că Dumnezeu controlează tot și că oricât de neagră este noaptea, până la urmă soarele va răsări.

Domnul să te binecuvânteze